

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετησίαι. δρ. 8,—
Εξάμηνος. » 4,50
Τρίμηνος. » 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίαι φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25 (φρ. 0,25).

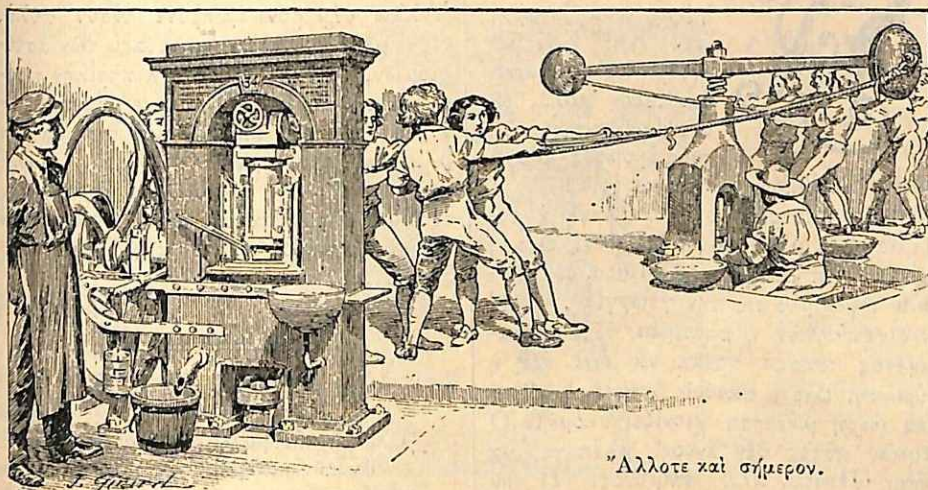
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 25

Ἄλλοτε καὶ σήμερον.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Διὰ νὰ μάθωμεν πῶς κατασκευάζονται τὰ νομίσματα, πρέπει νὰ κάμωμεν μαζὶ ἓνα ταξιδάκι ὡς... τὸ Παρίσι. Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερον Νομισματοκοπεῖον τοῦ κόσμου. Εἶνε μεγαλοπρεπὲς καὶ ὠραῖον οἰκοδόμημα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη τῇ 1771. Καὶ ἀπὸ τὰς μηχανὰς τοῦ ἐξέρχονται σήμερον ὅχι μόνον ὅλα τὰ χρυσά, ἀργυρᾶ, γάλκκινα καὶ νικελίνα νομίσματα, ποῦ κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ νομίσματα πολλῶν ἄλλων κρατῶν, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ καὶ τέλειον ἐργοστάσιον. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία ἔχουν νομισματοκοπεῖα ἰδιὰ τῶν. Ἡ Ἑλλὰς ὁμῶς, ἡ Ρωσία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Χιλή, ἡ Γουατεμάλα, τὸ Μαρόκκον, ἡ Αἰθιοπία, ἡ Βενεζουέλα κλπ. κλπ. κάμνουν τὰς παραγγελίας τῶν εἰς τὸ Παρίσι. Μόνη ἡ Ρωσία, ἀπὸ τὸ 1896 ἕως τὸ 1899, ἐκοψεν ἐκεῖ 82 ἑκατομμύρια χρυσῶν νομισμάτων, ἀντιπροσωπεύοντα ποσὸν 190 ἑκατομμυρίων φράγκων. Καὶ τὰ νέα ἐλληνικὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐσχιδιάσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας,

— λέγονται δὲ ὠραιότατα, — παρηγγέλησαν καὶ κατασκευάζονται ὅλον ἐν εἰς τὸ ὀνομαστὸν ἐργοστάσιον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀπίσκηφθῶμεν.

Τὸ Νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων — ἀληθινὸν ἄντρον τοῦ Πλούτου, ὅπου ὁ χρυσὸς ρέει κυριολεκτικῶς, — λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὴν ἐγγύησιν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Νομίσματα, μέταλλα ἢ νομισματοδόσημα, ἀπὸ τῶν χρυσῶν μέχρι τῶν νικελίνων, κατασκευάζονται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὴν ἰδίαν μέθοδον.

* *

Καὶ ἐν πρώτοις βλέπομεν τὰ κράματα τῶν μετάλλων, προητοιμασμένα ἐκ τῶν προτέρων εἰς βόλους, τοποθετημένους, ἡριθμημένους καὶ δοκιμασμένους, πρὶν περάσουν εἰς τὸ χωνευτήριον.

Εἰς τὴν παρακειμένην αἰθούσαν πολυ-ἀριθμοὶ ἐργάται ἡμίγυμνοι, ἔχοντες προφυλαγμένας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας μὲ δέρματα χονδρά, χύνουν τοὺς προητοιμασμένους αὐτοὺς βόλους. Τοὺς βά-λουν μέσα εἰς εἰδικὰ δοχεῖα, ὁμοιάζοντα

μὲ χύτρας, καὶ τοὺς φουρνίζουν εἰς μίαν κάμινον, τῆς ὁποίας ἡ ὑψηλὴ θερμοκρασία τὰναλύνει ἐντὸς ὀλίγου. Ἐκείθεν τὸ ἀναλελυμένον μέταλλον, ρυάξ ἀκτινοβολῶν καὶ ἀπαστράπτων, χύνεται μέσα εἰς τύπους ἢ καλοῦπια, τὰ ὁποῖα τὸ μεταβάλλουν εἰς ράβδους, εἰς μακροὺς κυλίνδρους, μήκους καὶ πάχους ὠρισμένου ἐκ τῶν προτέρων διὰ καθὲς εἶδος νομίσματος.

Οἱ κυλινδροὶ αὗτοὶ τοῦ μετάλλου λεινούνται εἰς ἄλλο μηχανήμα, καὶ κατόπιν περνοῦν εἰς ἄλλο, τὸ ὁποῖον, μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἀλλὰ καὶ μὲ θαυμασίαν ἀκρίβειαν, τοὺς κόπτει εἰς μικροὺς δίσκους, ἔχοντας περίπου τὸ πάχος τῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ κατασκευασθοῦν ἐξ αὐτῶν. Ὅλοι αὗτοὶ οἱ δίσκοι διέρχονται: κατόπιν ἀπὸ ἑν ἄλλο μηχανήμα, λεπτότατον, τὸ ὁποῖον ἐξελέγχει τὴν διάμετρον καὶ τὸ βάρος τῶν. Ἀυτομάτως οἱ δίσκοι χωρίζονται καὶ πίπτουν εἰς τρία κιβώτια: εἰς τὸ πρῶτον

Τὸ χυτήριον τοῦ Νομισματοκοπεῖου τῶν Παρισίων.

ὅσοι εἶνε κανονικοί· εἰς τὸ δεύτερον ὅσοι εἶνε βαρύτεροι, καὶ εἰς τὸ τρίτον ὅσοι εἶνε εὐλαφρότεροι τοῦ πρώτου.

Οἱ εὐλαφρότεροι θὰ ξαναγυθῶν· οἱ βαρύτεροι θὰ λιμαρισθοῦν, ἕως νὰ ποικίλουν τὸ πρέπον βάρος· καὶ ἀφ' οὗ γίνονται καὶ αὐτοὶ κανονικοὶ ὡς οἱ ἄλλοι, θὰ κυπηθοῦν καὶ θὰ λάβουν πλέον τὸν ὀριστικὸν τύπον τοῦ νομίσματος. Πρὸς τοῦτο εἰσέρχονται ὅλοι εἰς ἓν ἄλλο αὐτόματον μηχανήμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξερχονται πλέον ὡς τέλεια νομίσματα ἢ ὡς ἔργα τέχνης. Διότι εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων δὲν κατασκευάζονται μόνον κοινὰ τάλληρα καὶ εἰκοσάφραγκα, ἀλλὰ καὶ μετάλλια ἀναμνηστικά, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶνε ἀριστουργήματα χαρακτηριστικῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρόγγου τῶν ποικίλων μηχανημάτων, ἀντηχεῖ ὁ αἰώνιος κροταλισμὸς τῆς βροχῆς ἐκείνης τοῦ γρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ νικελ, τῶν τελείων νομισμάτων τὰ ὁποῖα πῖπτουν ἀπὸ τὸ τελευταῖον μηχανήμα. Καὶ ἐδῶ ἀληθῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὰς προόδους τῆς βιομηχανίας, ἢ ὁποῖα ἐπολλαπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς ἐλιγροστεύσασα τὸν κόπον τοῦ ἀνθρώπου. Μία μηχανὴ τῶν τῶν, ἢ ὁποῖα διὰ νὰ λειτουργήσῃ σήμερον δὲν ἀπαιτεῖ παρά ἓνα μόνον ἐργάτην, πιέζοντα κάθε τὸσον ἐν κομβίον, ἀπὸ τῆς ἄλλης ὁλοκληρὸν ἐπιτελεῖ. Εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον ἐπιδεικνύεται ἀκόμη ἓν μηχανήμα τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', εἰς τὸ ὁποῖον ἐξευγνύοντο ὀκτὼ εὐρωστοὶ ἄνδρες ἢ δύο καλοὶ ἵπποι. Σήμερον ἡ κινητήριος δύναμις εἶνε ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ ἡλεκτρισμὸς. Ἰδέτε εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα τὸ σημερινὸν μηχανήμα. Εἰς ἐργάτης μόνον τὸ ἐπιδίδεται.

Διὰ νὰ κρίνετε τώρα περὶ τῆς κολοσσιαίας ἐργασίας ἢ ὁποῖα ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Νομισματοκοπεῖον, ἰδοὺ μερικοὶ κολλοσιαῖοι ἀριθμοί: Τὸ ἔτος 1892 ἐξετελέσθησαν παραγγελίαι 137 ἑκατομμυρίων διαφόρων νομισμάτων, ἀξίας 97 ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ δὲ 1897, 111 περὶ τοῦ ἑκατομμυρίου νομισμάτων ἀντεπροσέπεισαν ποσὸν 344 ἑκατομμυρίων φράγκων!

Πόσα νομίσματα! Ἀλλὰ καὶ πόσα ἀπὸ αὐτὰ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ βιβλία καὶ παιγνίδια τῶν καλῶν παιδιῶν, καὶ διὰ ψωμί τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων!...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ συνειδήσις ὁμιλεῖ τὸ συμφέρον κραυγάζει.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΗΣ ΒΡΕΧΟΥΜΕΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΕΧΕΙ, βρέχει! Ἐκεῖ ποῦ βλέπομεν καθαρόν τὸν ἀνοιξιῶτικόν οὐρανὸν καὶ νομίζομεν ὅτι τὰ σύννεφα μᾶς ἀπειχαιρέτισαν διὰ πάντα — διὰ πολὺν καιρὸν δηλαδή, — νὰ καὶ ἐπιστρέφουν! Καὶ ἡ βροχὴ νὰ ξαναρχίσαι! Καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα νὰ ψυχραίνεται τὸσον πολὺ, ὥστε νὰ βλέπωμεν εἰς τοὺς δρόμους, Μαῖον μῆνα, ἀνθρώπους μ' ἐπανωφόρια!

«Στὸν καταραμένο τόπον» λέγει ἡ παροιμία, «τὸ μῆνα Μάη βρέχει». Διότι, φαίνεται, αἱ βροχαὶ τοῦ Μαΐου δὲν εἶνε πολὺ ὠφέλιμοι εἰς τὴν γεωργίαν. Ἀλλ' ἂν εἶνε ἀληθινὴ ἡ παροιμία, τότε «καταραμένος τόπος» πρέπει νὰ εἶνε ὅλη ἡ Εὐρώπη. Διότι παντοῦ βρέχει. Εἰς μερικὰ μέρη μάλιστα χιονίζει ἀκόμη. Ὁ χειμὼν αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ, βλέπετε, νὰ φύγῃ. Ἡπιοσ, ἀλλ' ἐπίμονος. Ἡ τοῦ ἀρέσει ἢ ἀνοιξὶς καὶ ἐννοεῖ νὰ μείνῃ μαζί τῆς ὅσον εἰμπορεῖ περισσότερον.

Τὴν καιρικὴν αὐτὴν ἀνωμαλίαν πολλοὶ ἀποδίδουν εἰς τὸν κομήτην. Ὅχι ὁμῶς ἀστρονόμοι. Οἱ ἀστρονόμοι ἀπειναντίας βεβαιοῦν, ὅτι ὁ κομήτης δὲν ἔχει καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὴν μετεωρολογίαν τῆς γῆς καὶ ὅτι ἡ τελευταία εἰςβολὴ τοῦ χειμῶνος ὀφείλεται εἰς τὴν τῆξιν τῶν πολικῶν πάγων. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι συνεθίζουσιν νὰ ποδίδουν εἰς τοὺς κομήτας ὅλα τὰ κακά. Ἀπὸ τὰς βροχὰς τοῦ Μαΐου ἕως τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου. Ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι πάντοτε ὁσάντις ἐφάνη κομήτης, πολλὰ ἀλλόκοτα πράγματα καὶ πολλὰ δυστυχήματα συνέβησαν εἰς τὴν γῆν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἓνας γερμανὸς ἐπιστήμων εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ καταστρώσῃ πίνακα ἱστορικῶν, εἰς τὸν ὁποῖον βλέπομεν ὅτι τὰ ἔτη τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χάλλεϊ ὑπῆρξαν ἐκτάκτως δυστυχῆ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπιστρέφοντες πρὸς τὰ ὅπισθεν καὶ σταματῶντες εἰς καθὲ 75ον ἔτος, συναντῶμεν πολέμους, ἐπιδημίας, σεισμους, θανάτους βασιλέων, ἐκθρονίσεις, ἐπαναστάσεις, βαρεῖς χειμῶνες κτλ. κτλ. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Αὐτὰ ὅλα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀπλάϊ συμπτώσεις. Ἀλλ' ὡς τε πότε ἔλειψαν τὰ ἐκτακτὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος;

Ποῖον ἔτος ἐπέρασεν ἡσύχον καὶ εὐτυχῆς δι' ὅλον τὸν κόσμον; Καὶ ὅσον ἐπισθοδρομοῦμεν πρὸς τὸν μεσαίωνα καὶ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, τόσον τὰ κακά εἶνε μεγαλύτερα καὶ πολυπληθέστερα... δι' ὅλα τὰ ἔτη.

Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ δυστυχῆς κομήτης δὲν εἶνε καθόλου ὑπεύθυνος διὰ τὸν βρεχούμενον αὐτὸν Μάην. Ἐπειτα, ἐνῶ καθ' ἡμέραν σχεδὸν βρέχει, ὁ κομήτης ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν γῆν μὲ τὴν ἀράνταστον ταχύτητα τῶν 140 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Τὰ σύννεφα δὲν μᾶς ἀφίσαν νὰ τὸν ἰδοῦμεν πολὺ τὰς πρώτας ἐσπέρας μετὰ τὴν 6 Μαΐου, ὅταν θὰ ἐφαίνετο ἀκόμη μέγας καὶ λαμπρὸς. Ἀλλὰ σήμερον ἐμίκρυνε τόσον πολὺ, ὥστε μόλις διακρίνεται μετὰ τῶν ἀστεισμῶν, ἀπὸ τὴν ὥραν ἡλεκτρικὴν προβολὴν τῆς οὐρᾶς του. Φεύγει εἰς τὰ ἀχάνες... Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ τὸν βλέπωμεν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ... Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ ἔχωμεν λησμονήσῃ ἐντελῶς τὸν ἐκτακτὸν αὐτὸν ἐπισκέπτην καὶ τὸν ἀνέστητον φόβον ποῦ μᾶς ἐπρόξενε...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ὅλα τὰ δένδρα τ' ἄφυλλα
ἀνθοῦν καὶ βγάζουν φύλλα,
μυρίζουν τὰ τριαντάφυλλα
καὶ δένουνε τὰ μῆλα.

Στοὺς κάμπους χίλια χρώματα
— Κάθε καρπὸς καὶ χρῶμα —
γεμίζει ἡ πλάσι ἀρώματα,
τῆς γῆς ἀνθεῖ τὸ χῶμα.

Καὶ σὰ δένδρα τ' ἀμύριστα
πόσα λουλούδια ἀνθοῦνε,
καὶ σὰ κλαδιὰ τ' ἀγύριστα
τ' ἀιδόνια κελαδοῦνε.

Καὶ χάρις τί δὲν ἔχουνε
οἱ φορτωμένοι κηποι,
κρῖνα νεράκια τρέχουνε
τίποτε δὲν τοὺς λείπει.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πεταλοῦδα ἀσπροντυμένη
μὲ πολύχρωμα νερά
σὰ μικρά της τὰ περά,
ἀπ' ἀνθὸς σ' ἀνθὸ πιγαίνει.

Πεταλοῦδα ἀσπροντυμένη
μὴ χαρά.

Παιχνιδιάρικα παιδάκια,
ἀσπλόγιστα μικρά
πρώτη, δευτέρη φορὰ
τὴν ζητοῦν σὰ λουλουδάκια.

Παιχνιδιάρικα παιδάκια
μὲ χαρά.

Α. Κ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ὑπότροφος τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, μεταβαίνει μίαν ἡμέραν μ' ἓνα ὑπηρετὴν τοῦ Λυκείου εἰς τὴν ταβέρναν τῶν Βοημῶν, διὰ νὰ μάθῃ τίποτε περὶ τῆς μικρᾶς του φίλης Ζινέτας. Ἀλλ' ὁ Παγκράτης, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, τοὺς κἀμνει πολὺ κακὴν ὑποδοχήν.

— Ἀπαγορεύεται! παρακαλῶ...

— Διὰ τί; εἶπεν

ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Λυκείου. Εἶνε δικαίωμα καθὲς ὑπηκόου τῆς Α.Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος νὰ μπαίνει εἰς ὁποῖαν ταβέρναν θέλῃ.

— Ἀ ἔτσι; ὑπέλαβεν ὁ Παγκράτης μὲ σαρκασμὸν. Τότε νὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ ξεκουμπιστῇτε τὸ γρηγορώτερον.

Καὶ θυμωμένος, μὲ νεραυνώδη φωνήν, προσέθεσε:

— Ἐξω γρήγορα!

Ὁ ὑπηρετὴς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀνδρείος, ἤρχισε νὰ ψελλίζει:

— Μά, μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν εἰμαι καλὸς ἄνθρωπος ἐγώ. Εἰμαι ὑπηρετὴς εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον καὶ συνοδεύω αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ...

Ὁ γίγας δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ποτελειώσῃ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν γελῶτων καὶ τῶν χειροκροτημάτων τῶν βοημῶν, ἤρπασε τὸν δυστυχῆ συνοδὸν τοῦ Τιάρκου ἀπὸ τὴν μέσσην καί, χωρὶς κανένα κόπον, τὸν ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν θύραν ἔξω εἰς τὸν δρόμον. Ἐπειτα, δρᾶξας τὸν Τιάρκον ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὸν ἠνάγκασε νὰ περιστρεφῇ πέντε — ἕξ φορές περὶ ἑαυτὸν καί, ἐλαφρά, χωρὶς νὰ τὸν πονέσῃ, τὸν ἔστειλε νὰ εὕρῃ τὸν σύντροφόν του.

Μετὰ τοῦτο, ἐπροχώρησεν ὡς τὴν θύραν καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, κυττάζων τὸν ὑπηρετὴν μ' ἓνα ὄφρος ὡς νὰ τῷ ἔλεγε:

— Σὺν ἀρέσει, μπάρμπα — Λάμπρο, ξαναπέρασε ἀπ' τὴν Ἄντρο!

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ δυστυχῆς ὑπηρετὴς δὲν εἶχε καμμίαν ὁρεξίν νὰ ξαναπαράσῃ... Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενον κατάστημα, τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Τιάρκον:

— Ὁραῖα! σὺς συγγαίρω γιὰ τὰς ταβέρνας ποῦ γνωρίζετε! τῷ εἶπε.

— Δὲν πταίω ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος.

κος κατησχυμένους· ἐνόμιζα πῶς θὰ εὕρω ἐκεῖ — πέρα φίλους.

— Νὰ τοὺς χαίρεσθε τοὺς φίλους σας! ὑπέλαβεν ὁ ὑπηρετὴς· ἀγαθὰ, δὲν πταίει ἄλλος ἀπὸ ἐμὲ, ποῦ σὰς ἀκούσα καὶ πῆγα σὲ τέτοια μέρη!

Ὁ Τιάρκος δὲν ἀπεκρίθη πλέον, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λύκειον μὲ ἀπογοήτευσιν ἀκόμη μεγαλύτεραν. Τὴν νύκτα, ὁλομόναχος εἰς τὸν μεγάλον κοιτῶνα μὲ τὰ ἀδεῖα κρεβάτια, ἐκλαυσε πολὺ. Ἐτελείωσε! καὶ ἡ τελευταία του ἐλπίς τὸν ἐγκατέλειπε! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπανέδωκε τὴν Ζινέταν. Ὁ Βασιλεὺς Βοδδὸγ τὸν εἶχεν ἀπατήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΠΑΦ-ΠΟΥΦ

Ἐνας φίλος.

Μῆνες καὶ μῆνες εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῆς ἀτυχῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ἀλλὰ καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν Ὀλινθερὰν καὶ μόνον τὸν ζῶν τοῦ μαθητοῦ.

Ὁ Τιάρκος, ἂν καὶ χωρὶς ἐλπίδα πλέον, εἰργάζετο εὐσυνειδήτως καὶ κατῳρῶσε νὰ κα-

ταλάβῃ καλὴν θέσιν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς δευτέρας, ὅπου τὸν εἶχον προτιμάσῃ. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ εἶχον συνειοίσῃ πλέον τὴν μεταγχολικὴν καὶ σιωπηλὴν του διαθέσιν καὶ τὸν ἀσιναν ἡσυχον εἰς τὴν μόνωσίν του. Ἐπίσης καὶ οἱ συμμαθηταὶ τοῦ. Ὅλοι ὁμῶς ἦσαν

σύμφωνοι, ὅτι ὁ νέος ὑπότροφος τοῦ Αὐτοκράτορος, περὶ τῶν ἁθλῶν τοῦ ὁποῖου τόσα ἔλεγοντο, δὲν ἦτο πράγματι παρά ἓνα παιδί συνεσταλμένον καὶ ὀλίγον ἐξυπνον, ὅχι βέβαια προωρισμένον καὶ διὰ μέλλον λαμπρόν.

Ἐν τούτοις οἱ πόλεμοι τοῦ Ναπολέοντος ἐξηκολούθουν ἀδιάκοποι. Εἰς τὴν Πρωσίαν, εἰς τὴν Πολωνίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, παντοῦ. Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἔλειπεν ἀπὸ τὸ Παρίσι διαρκῶς. Ἐπίσης καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ. Μόνος ὁ Τιάρκος, λησμονη-

μένος εἰς τὸ Λύκειόν του, χωρὶς φίλον, χωρὶς προστάτην, ὑπέμεινεν ἀγογγύστως. Ἀλλ' ἡ ἐγκαρτερησις τοῦ ἦτο φαινομενική, καὶ δὲν ἐχρηιάζετο παρά μία σύμπωσις, κάτι τι ἀσήμενον, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐξεγερθῇ καὶ νὰ ποτινάξῃ τὸν ἀνυπόφορον ζυγόν...

Μίαν ἡμέραν προσελήθθη εἰς τὸ Λύκειον νέον ὑπηρετῆς, ὀνομαζόμενος Δυπρά. Ὁ Δυπρά αὐτὸς ἦτο ἀπόμαχος μ' ἓνα ξύλινον πῶδι. Εἶχε πληγωθῇ ἄλλοτε εἰς τὸ Ἐυλάου, καὶ ὡς ἀποζημίωσις τοῦ μέλους, τὸ ὁποῖον ἔχασεν εἰς τὴν μάχην, τῷ ἐδόθη ἡ μικρὰ ἐκείνη θέσις εἰς τὸ Αὐτοκρατορικόν.

Ὅταν ὁ Δυπρά εἰσῆλθε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ ἐστιατόριον, κρατῶν μίαν μεγάλην σουπιέραν καὶ γωλαίνων, οἱ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι τίποτε δὲν ἐσέβοντο, τὸν ἐβγαλαν ἀμέσως Παφ-Πούφ, ἐξ αἰτίας τοῦ εἰδικοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον ἔκαμνε βαδίζων καὶ κρούων τὰς ἡγῆρας πλάκας τῆς αἰθούσης πότε μὲ τὸ ξύλινον πῶδι καὶ πότε μὲ τὴν ἀρβύλαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Παφ-Πούφ εἶχε πολὺ καλὸν χαρακτῆρα· ὡς ἐν τούτου ἐγέλασε μὲ τὸ παρατσούκλι καὶ τὸ ἀπεδέχθη ἀμέσως χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην.

— Παφ-Πούφ! δός μου ψωμί!

— Παφ-Πούφ! βάλε μου νερό!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ὑπηρετὴς ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, διότι ἂν καὶ ἀνάπηρος, εἶχε μεγάλην εὐκίνησιν, καὶ μὲ μεδιόμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤνοιγε τὸ στόμα ἕως ταυτιά, προσέφερεν ἀμέσως πᾶν τὸ ζητούμενον. Ἀλλ' ὡς τε διὰ τὸ σωματικόν του ἐλάττωμα ἦτο δικαίως ὑπερήφανος, καὶ συχνὰ διηγείτο εἰς τοὺς μαθητὰς τὰ κατὰ τὰς ἐνδόξους μάχας, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος, καὶ προπάντων τὰ κατὰ ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρίστην τὸ πῶδι του.

«Τὸν ἀφῆκεν ἡσυχον εἰς τὴν μόνωσίν του.» (Σελ. 207 στ. β')

— Παφ-Πούφ, πάρ' ένα πανέτο κα-
πνό, και πές μας τη μάχη του Βάγκραμ!
Ο απόμαχος έμειδία, έβυνε το ακαλ-
λιέρητον δάσος της κεφαλής του, και
περιχαρής διότι έβλεπε το νεαρόν εκείνο
ακροατήριον κρεμασμένον από τα χείλη
του, ήρχιζε χωρίς να τον παρακαλέσουν
περισσότερον :

— Ά, φίλοι μου, ήπον έκτακτο πρᾶμ-
μα !... Τέσσερες Ιουλίου 1809. Τη
νύχτα ήρχισε το πρώτο κανονίδι : Μπάμ!
μπούμ !...

Και έξηκολούθει, παριστάνων με το
στόμα, άσπειότατα, όλους τους κρότους
της μάχης, προς μεγάλην χαράν των
ακροατών του, οι όποιοι έγελούσαν κάθε
τόσον, άλλ' όχι και χωρίς να συγκινών-
ται, χωρίς να ένθουσιάζωνται με την
διήγησιν των ένδόξων εκείνων περιπετειών.
Διά τουτο και οι καθηγηται δέν έμπόδι-
ζαν τον Παφ-Πούφ να διηγείται.

Και ο Τιάρκος, έννοείται, ήτο
μεταξύ των μαθητών εκείνων,
τους όποιους αι διηγήσεις του
απομάχου ένέθουσιάζον. Άκούων
αυτόν, ένεθυμείτο ακόμη ζωηρό-
τερα την προτέραν περιπετειώδη
ζωήν του και ώμοιάζε με δυστυχή
φυλακισμένον, εις την σκοτεινήν
είρηκήν του όποιου ανοίγεται
έξαφνα έν μεγάλον παράθυρον
προς το φῶς και τον άέρα της
έξοχης. Ο Παφ-Πούφ εξ άλλου
ήσθάνθη άμέσως συμπάθειαν προς
τον μαθητήν εκείνον, ο όποιος
δέν ώμοιάζε με τους άλλους και
ο όποιος είχε κάμη άνδραγαθή-
ματα εις τον πόλεμον.

— Έ, παιδί μου, τῷ έλεγεν
όταν έκαμε κανέναν ετήν υπη-
ρεσία του Αυτοκράτορος, όταν
έγνώρισε ετό στρατόπεδο τον
Λάνν και τον Μυρά, δέν πάει να
είνε κλεισμένος εένα σχολείο,
με παιδιά που δέν άρισαν ακόμη
τα φουστάνια των μαμμάδων των. Βέβαια!

— Μ' αυτό λέω κ' εγώ ! άπαντούσεν ο
μικρός βοημός με λύσαν.

Οι δύο φίλοι, έπειδή δέν ήμπορούσαν
να συνομιλουν έλευθέρως την ήμέραν,
έδιδαν συνέντευξιν την νύκτα εις τον
διάδρομον του κοιτώνος. Ο Τιάρκος
επερίμενε εις το κρεβάτι του έως ναπο-
κοιμηθουν όλοι οι συμμαθηται του, έπειτα,
ένῳ το παλαιόν ώρολόγιον έντυπούσε την
ένδεκάτην, έσηκόνετο, και γυμνόπους, με
το νυκτικόν, έξήρχετο θορυβώς. Έκει,
εις το κεφαλόσκαλον, ο Παφ-Πούφ,
άφου έτελείονε την έσπερινήν του περι-
πολίαν, τον επερίμενε με το κλεπτοφά-
ναρόν του. Και τα έλεγαν με όλην των
την ήσυχίαν.

Ειδήσεις περί της Ζινέττας.

Ένα βράδυ, ή καλλιτέρα ένα πρωί,

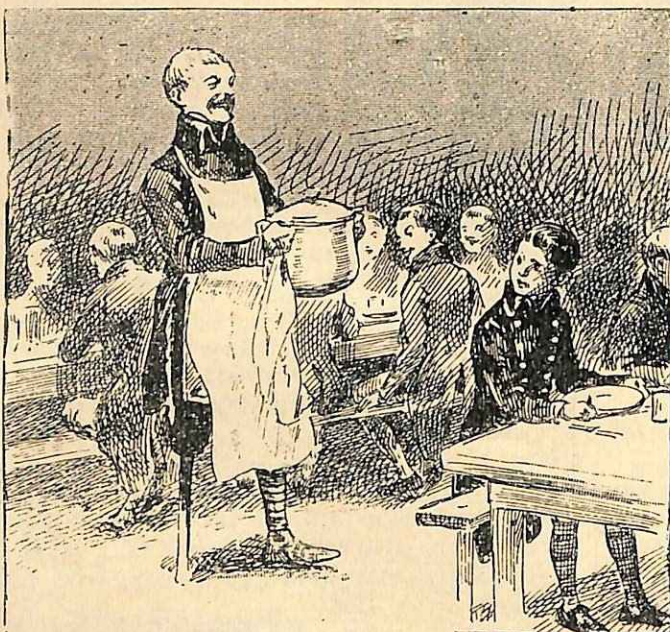
διότι ή συνομιλία παρετεινετο πολλάνκις
ως τα ξημερώματα, ο Παφ-Πούφ διη-
γείτο εις τον Τιάρκον πῶς διήρχοντο
τον καιρόν των οι στρατιῶται εις το στρα-
τόπεδον πρό των τειχῶν του Δάντσιγ,
περιμένοντες την έφοδον.

— Δέν έστενοχωρούμεθα καθόλου, έ-
λεγεν' έπίναμε, παίζαμε χαρτιά και τρα-
γουδούσαμε πολεμικά τραγούδια.

Τότε ένθυμήθη έν από τα τραγούδια
αυτά του στρατοπέδου και ήρχισε να το
τερετίξη χαμηλοφώνως. Άλλ' όλίγον
κατ' όλίγον των παρέφερον ο ένθουσια-
σμός και ή φωνή του ύψουτο έπικινδύ-
νως, επαναλαμβανόμενη από τας ήχοις
των μεγάλων κενῶν διαδρόμων.

— Σιγώτερα ! τῷ έλεγεν ο Τιάρκος
θα ξυπνήσουν !

Άλλά που νάκούση ο Παφ-Πούφ !
Δέν έπαυσεν, είμη άφου έτελείωσε και

«Παφ-Πούφ ! δός μου ψωμί !» (Σελ. 297 στ. γ'.)

την έπαυδόν, — μίαν έπαυδόν, την όποιαν,
λέγεται, και ο Ναπολέων ο ίδιος, όσα-
κις ήτο ευδιάθετος, έτραγουδούσε με
πολλὰς παραφωνίας... Έπειτα είπεν :

— Έκείνη ήταν ζωή ! Ένινδύνευες να
χάσης το πετό σου είκοσι φορές την ήμέ-
ρα' αλλά καλοπερνούσες και διασκεδά-
ζες. Φθάνει να είχες ετήν τσέπη σου δύο
δεκάρες, για να φᾶς ένα ψωμάκι και να
πιής ένα ποτήρι σ' ένα ετήν καντίνα της
κυράς — Σαμπῶ.

Εις το όνομα Σαμπῶ ο Τιάρκος άνε-
πήδησεν.

— Πῶς είπατε ;

— Είπα, επανέλαθεν ο Παφ-Πούφ,
πῶς ή κυρά — Σαμπῶ ήταν ή πιό συμ-
παθητική απ' όλες τες καντινιέρες του
συντάγματός. Ήταν γυναίκα ένός πετα-
λωτού, που σκοτώθηκε ετήν Ίένα. Για
να την ικανοποιήσουν που έχασε τον άν-

δρα της ετήν ύπηρεσία του στρατεύμα-
τος, την έκαμαν καντινιέρα. Τι καλή που
ήταν ! Είχε κ' ένα κοριτσάκι που τη
βοηθούσε, μία χαρά. Ζινέττα τῶλεγαν...

Κυρά — Σαμπῶ ! Ζινέττα !..

Ο Τιάρκος ώχρίασεν από την συ-
κίνησιν του και ήρχισε να έρωτά :

— Άλήθεια αυτή ή καντινιέρα είχε
ένα κοριτσάκι που τῶλεγαν Ζινέττα ;

— Μα ναι, σου είπα' ένα ωραιότατο
κοριτσάκι με όλόχρυσά μαλλιά. Δέν ή-
ταν όμως παιδί της. Όλοι ετό σύνταγμα
ήξευραν την ιστορία της.

— Πές μου τη γρήγορα !..

— Αυτό το κοριτσάκι, έξηκολούθησεν
ο απόμαχος, το είχεν άριστή ετά χέρια
του πεταλωτή Σαμπῶ ένας γέρος ασιγ-
γανος, που θα εγύριζε σε λίγο καιρό να
το πάρη. Ο Άτσιγγανος όμως γάθηκε
και κανείς δέν τον ξαναείδε. Έπειδή ήταν

πολύ γέρος, υποθέτουν πῶς θα
πέθανε. Έτσι το κοριτσάκι του
το εκράτησεν ή κυρά — Σαμπῶ,
και όταν έγινε καντινιέρα, το
πήρε μαζί της.

Ο Τιάρκος δέν άνέπνεε πλέον.
— Ωστε ή Ζινέττα ακολουθεί
το σύνταγμα ; ήρώτησε.

— Παντού, απεκρίθη ο Παφ-
Πούφ. Να την έβλεπες τί χαρι-
τωμένη που είνε με το καπελ-
λάκι της, που το φορεί στραβά,
και με το φουστάνάκι της ύπη-
ρεσίας ! Όλο το στρατεύμα την
ξέρει τη μικρή βιβαντιέρα με τα
χρυσά μαλλιά.

Ένῳ ο απόμαχος τῷ έδιδεν
αυτάς τας πληροφορίες, ο Τιάρ-
κος έσυλλογίετο : Γι' αυτό λοι-
πόν δέν είχεν άκουσθή πλέον ή
Ζινέττα ! ο βασιλεύς Βοδόγ είχε
γίνη άφαντος ! Ίσως είχαν απο-
θάνη, και ή μικρά του φίλη είχε
γίνη ποτοπαλῆς του στρατού, ένῳ
αυτός ήτο φυλακισμένος εις τους

τέσσαρας τοίχους ένός Λυκείου.... Δέν
άντειχε πλέον ! Άφου ο βασιλεύς των
βοημῶν δέν εκράτησε τας ύποσχέσεις
του, δέν θα έμενεν ούτε μίαν ήμέραν
περισσότερον εις την φυλακήν εκείνην !

Ο Παφ-Πούφ παρετήρησε την ώχρο-
τητα και την συκίνησιν του φίλου του.

— Τώρα, κύριε Τιάρκο, τῷ είπε, πρέ-
πει να πάτε να πλαγιαάσετε. Είνε άρχά
και φαίνεσθε σα να κρυώνετε...

— Πηγαίνω, απεκρίθη ο μικρός βοη-
μός' αλλά πές μου πρώτα, που να βρί-
σκεται αυτή τη στιγμή ή βιβαντιέρα Ζι-
νέττα ;

— Θα έμεινε χωρίς άλλο στο Τίλισιτ
με τους εύζωνους του 9ου, που είνε όλοι
παιδιά του Παρισιού. Λένε πῶς ο στρα-
τός αυτός θα φύγη για τη Ρωσία.

— Πολύ καλά ! είπεν ο Τιάρκος με
τόνον αποφασιστικόν' σε λίγο ο στρατός

αυτός θα έχη ακόμη ένα στρατιῶτην !

Σοβαρά άποφασίς.

Ο Τιάρκος επέστρεψεν εις την κλίνην
του αλλά δέν έκοιμήθη. Έως το πρωί
έσκέπτετο άγρυπνος κ' έμελετούσεν έν
μέγα σχέδιον, το όποιον θα έθετεν εις
ένέργειαν αυθημερόν.

Μετά την πρωινήν μελέτην, παρεκά-
λεσε τον έπιμελητήν να τον οδηγήσῃ εις
το γραφείον του κ. Διευθυντού, λέγων
ότι είχε να κάμη μίαν σπουδαίαν άνα-

κοίνωσιν. Ο έπιμελητής συγκατετέθη.
Όταν εισήλθεν εις το εύρύχωρον κ'
έπιβλητικόν διευθυντήριον, όπου ο διευ-
θυντής τον άνέμενε καθήμενος πρό του
γραφείου του, ο Τιάρκος έφαινετο ήρε-
μος άλλ' άποφασισμένος.

— Τι έπιθυμείς, παιδί μου, για να έρ-
χesai εδώ τόσο πρωί, ήρώτησεν ο διευ-
θυντής άτενίζων έπασπινῶς τον Τιάρκον.
Βέβαια κάτι σοβαρόν θα σου συμβαίνει.
Μήπως έχεις κανέν παράπονον ;...

— Κύριε διευθυντά, άπήντησεν ο Τιάρ-

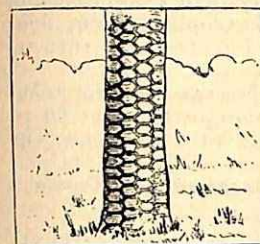
κος με ύποπτόμευσαν φωνήν' έχω τρία
χρόνια κλεισμένος εις το Λύκειον, χω-
ρίς να λάβω καμμίαν ειδήσιν από τους
προστάτας μου' φαίνεται ότι δέν ένδια-
φέρονται πλέον δι' εμέ... Τώρα είμαι
άρκετά μεγάλος και δυνατός... Άκούω
ότι ζητούν από παντού άνδρας δια τον
στρατόν. Θέλω λοιπόν να υπάγω εις το
Τίλισιτ και να καταταχθῶ εις το 9ον
εύζωνικόν. Αυτό ήλθα να σας πῶ.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

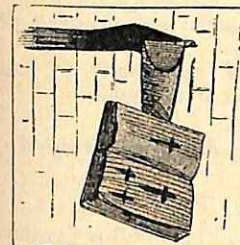
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δένδρον — φεϊδι.

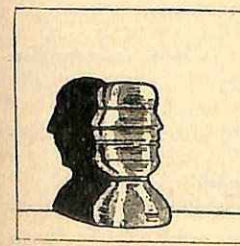
Ο κ. Χάλ-
λαρδ, Άγ-
γλος γεωπό-
νος, έτοποθέτη-
σε μετάλλινον
δικτυωτόν πλέ-
γμα περίξ νεα-
ρού δένδρου, δια
να προσφύλαξη
τον φλοιόν του από τα κουνέλια. Το δέν-
δρον έμεγάλωσεν, άλλ' ο γεωπόνος εξέ-
χασε να βγάλη το δικτυον, το όποιον
περιετύλιξε σφικτά τον κορμόν, και, όταν
έσπασεν έπιτέλους από την πίεσιν του,
εφάνη επί του φλοιού το αποτύπωμά του,
βαθύ και διαρκές, δίδον εις το δένδρον
εκείνο την όψιν ένός φειδιού τεραστίου !

Περίεργον έμβλημα.

Εις το Μα-
λιτόρπ της
Άγγλιας, ύ-
πάρχει επί της
προσόψεως ένός
πανδοχείου έν
περιεργότατον
έμβλημα. Είνε
βραχιών ξύλι-
νος, κρατών ανοικτήν μίαν βίβλον, επί
της όποιας ύπάρχουν χαραγμένοι τέσσα-
ρες σταυροί. Κανείς δέν ήμπόρεσε να
έξηγήσῃ την σημασίαν αυτού του έμβλή-
ματος, το όποιον ύπάρχει εκεί πρό αιώ-
νων και έλκύει σήμερα την προσοχήν
όλων των περιηγητών.

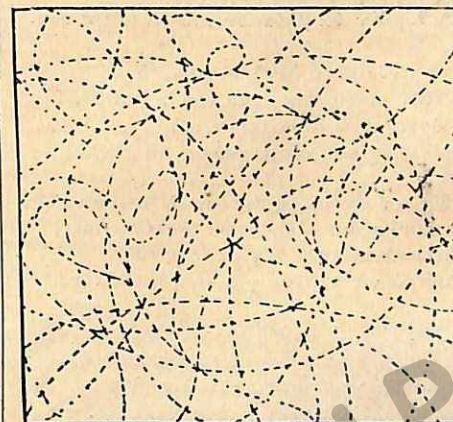
Η σκιά του δοχείου.

Το ύάλινον
αυτό δοχείον είνε
κατασκευασμένον
ούτω πως, ώστε
το βράδυ, όταν
εις το δωμάτιον
είνε άναμμένη
λάμπα, να ρίπτῃ
επί του τοίχου

σκιάν, έχουσαν μορφήν ανθρώπου. Τα
μικρά παιδάκια της οικογενείας δια-
σκεδάζουν με αυτήν την σκιάν, και
όταν έμφανίζεται, λέγουν περιχαρή:
«Νά, ήλθε κι' ο παπούς !» Δια τα πολὺ
μικρά όμως, είνε μάλλον ο Μπαμπου-
λας...

Παίγνιον.

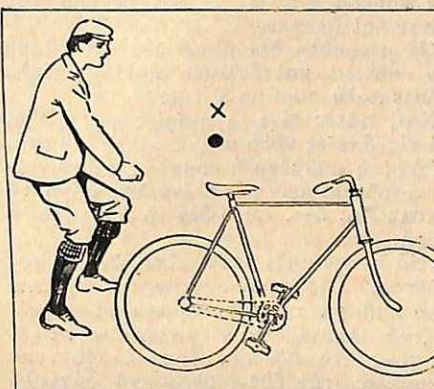

Είνε όμοιον με το δημοσιευθέν εις το
11ον φύλλον. Ο ζωγράφος έζωγράφισεν
εδῶ έν αντικείμενον οικιακής χρήσεως,
(είδος τσαγιέρας) άλλα δια να μη φαίνε-
ται — περίεργος άνθρωπος ! — προσέθεσε
και πολλὰς άλλας γραμμάς περιττάς.
Ζητείται να ευσθθουν αι περιτταί αυταί
γραμμαι, ή καλλιτέρα να μαυρισθουν αι
αναγκαίαι, ώστε να φαγή καθαρά το αντι-
κείμενον.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής
ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Ά-
θήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν,
είμπορεί να στείλῃ την λύσιν του άνω Παί-
γνιου εις το γραφείον μας (38, όδός Εύρι-
πίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με
μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών
θα δημοσιευθουν. Αναλόγως δε του ποσού
το όποιον θαποτελεσθῇ από τα δεκάλεπτα, θα
εγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικους
λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δω-
ρεάν, τον πρώτον κληρωθῆσόμενον δι' έν έ-
τος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμη-
νίαν. (Εάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρο-
μή του θα παραταθῇ).

Όπτικόν παίγνιον.

(Έστάλη υπό Μαρίας Ι. Χαϊδοπούλου).

Με τον ίδιον τρόπον που έπήρε το
χάπι του ο καλόγηρος του 23ου φύλλου,
θάναθῃ εις το ποδήλατόν του και ο ση-
μερινός ποδηλάτης. Πρέπει δηλαδή να
κρατήσετε έμπρός σας την εικόνα ώστε
το μαύρον σημάδι να αντικρύζῃ την μύτην
σας. Κυττάζετε το ατενῶς και συγχρόνως
πλησιάζετε σιγά σιγά την εικόνα εις τα
μάτια σας. Θα ιδῆτε τον ποδηλάτην να
προχωρή και να καθβαλινεύῃ το ποδή-
λατόν.

Λύσις του Παίγνιου του 23 φυλλαδίου.

	7				
	3	8	16		
5	11	10	6	4	
	13	9	5		
		2			

Εις τον σπαιρόν καθέτως και οριζον-
τίως, έχομεν άθροισμα 36. Εις άλλας δε
τας στήλας του τετραγώνου, καθέτως και
οριζόντιως, έχομεν άθροισμα 27.

*Ιδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ Β'

Η ΣΕΛΗΝΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ

(*Από το «Εικονογραφημένο, με ζωές ει-
κότες βιβλίου» του «Ανδρέαν».)

Είδα ένα κοριτσάκι, που έκλαιε, επεν
ή Σελήνη· έκλαιε για την κακία του κό-
σμου.

Της είχαν δωρήσει μια κούκλα· ω τί
ωραία που ήταν! δεν ήταν πλασμένη
για τις λύπες του κόσμου.

Μα τ' αδελφία της μικρούλας, τὰ με-
γάλα κακοαναθρεμμένα παιδιά, έβαλαν
την κούκλα επάνω 'ς ένα δένδρο του
κήπου και έφυγαν.

Η μικρούλα δεν μπορούσε να φθάση
την κούκλα και έκλαιε· και η κούκλα
έκλαιε πολύ σιγά μαζί της.

Ναι, αυτές εινε η πικρία της ζωής,
για τις όποιες τόσο συχνά μιλεί η μαμά.
Αχ! η καυμένη η κούκλα! σκοτεινιά-
ζει... πώς θα μείνει έτσι έντελως μόνη τη
νύκτα; Α, όχι, αυτό δεν το υποφέρει η
μικρή.

«Θα μείνω μαζί σου», είπε, αν και φο-
βούνταν. Της έφαινανταν, ότι έβλεπε
πολύ καθαρά τὰ φαντάσματα να χορεύ-
ουν, να πλησιάζουν, ν' απλώνουν τὰ χέ-
ρια τους στο δένδρο, όπου εκάθονταν
η κούκλα· την έδειχναν με τὰ δάχτυλά
τους και γελοῦσαν, γελοῦσαν. Αχ! πώς
φοβήθηκε η μικρή!

«Αλλά, όταν δεν έχω κάμει κανείς καμ-
ιά άμαρτία. σκέφτηκε, δεν τὸν πειρά-
ζουν τὰ φαντάσματα. Μήπως εγὼ έκανα
καμιά άμαρτία;...

Αχ ναι, περιέλασα την καυμένη την
πάπια με τὰ κόκκινα παπουτσία, που
περπατούσε τόσο κομικά, μια από δω,
μια από κει. Μα εινε άμαρτία να περι-
γελά κανείς τὰ ζώα;»

Ύστερα γύρισε προς την κούκλα. «Πε-
ριέλασες εσύ ποτέ τὰ ζώα;» ρώτησε,
και της φάνηκε πὸς η κούκλα κουνούσε
άρνητικά τὸ κεφάλι της...

Μακεδόνισσα

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Πολλοί κάτοικοι τὼν πόλεων θὰ νομί-
ζουν ίσως, ότι οί χωρικοί στερούνται βα-
ρομέτρων. Καί όμως πόσον άπατώνται!
Έκαστος χωρικός έχει και τὸ βαρόμε-
τρόν του. Τοῦτο δὲ εινε ὁ πετεινός. Ὁ
πετεινός! Τί άστείον αλήθεια!

Καί όμως οί χωρικοί πιστεύουν, ότι
αν ὁ πετεινός φωνάξη πρὸ της συνήθους
ώρας του, ὁ καιρός θὰ μεταβληθῇ.

Κατὰ πόσον όμως τὰ βαρόμετρα αὐτὰ
εινε ακριβῆ, άποδεικνύει τὸ πάθημα γη-
ραιού δημοδιδασκάλου. Είχε και αὐτός
τὸ βαρόμετρόν του και πεποιθῆσιν εινε
αὐτό ὁσην και οί άλλοι χωρικοί.

Επρόκειτο να μεταβῇ εινε την πόλιν
δι' υπόθεσιν του, άλλ' η συνεχῆς βροχή
τὸν ἡμποδίζε. Την έσπέραν παρὰ τὸ σύν-
ηθες, ὁ πετεινός έφώνησεν, εידιοποιῶν
τὸν κύριόν του ότι η επομένη προμηνύε-
ται ἡλιόλουστος.

Πράγματι ὁ γέρον ἡτοιμάσθη, και μο-

λονότι ὁ οὐρανός· του προέλεγε κατα-
γίδα, την πρώϊαν] ανεχώρησε. Δεν είχε
προχωρήσει πολύ, όταν άστραπαί ἤρχι-
σαν να διασχίζουν τὸν ὀρίζοντα. Αλλ'
ὁ γέρον έξηκολούθει τὸν δρόμον του.
Εινε δυνατόν ν' άπατηθῇ ὁ πετεινός του;
Καί όμως... Ραγδαίοντά η βροχή ἤρχισε
να περιλούη τὸν άτυχή διδάσκαλον, ὅστις
επανῆλθεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εινε
την οίκίαν του, όπου η πρώτη του σκέ-
ψις ἦτο ὅχι ν' αλλάξῃ τὰ στάζοντα έν-
δύματά του, άλλά... να σφάξῃ τὸ βαρό-
μετρόν του!

Φοίβη

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μεσ' ε' της φύσεως την ὀλάνθιστη άγκαλιά
χαίρου, χαίρου, ὦ άνθρωπε, τὰ νείατα σου,
θάρρη, θάρρη πάλι βαρυχειμωνιά
κάλλη δεν θὰ βλέπουν πιά τὰ μάτια σου.

Στὸ άνθισμένο δένδρο χαρωπὸ
κύττα, κύττα πὸς σιμά του σὲ καλεῖ,
πρόσχαρα σὲ τόνον άρμονικὸ
άμορφιές και χάρες ψέλνει τὸ πουλί.

Ίδὲς τοῦ άγροῦ τὴ στρώσι τὴ μαγευτική,
τὰ λουλούδια ιδὲς με τὰ στολίδια τους,
θὰ λυπῶσαι πάλι σὰν τὰ ιδῆς ταχὺ
θλιβερά να κλαίνε για τὴ γύμνια τους.

Έλα, έλα, ὦ άνθρωπε, να ιδῆς,
να χαρῆς την πλάσι με τὰ κάλλη της;
αὔριο θὰ γεράσῃ, θὰ την λυπηθῆς
άσπρο σὰν θὰ γέρνῃ τὸ κεφάλι της.

Τότε, τότε κλάψε, κλάψε αλήθινά,
μα ὅσο τώρα νύφη πλουμισμένη σὲ καλεῖ,
έλα, έλα ναῖρης βάλσαμο, χαρά
στοῦ γλυκοῦ της ἡλιου μίαν άχτίδα, ένα φιλί.

Ηλιοστάκτη.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Η πρώην βασίλισσα της 'Ιταλίας
Μαργαρίτα κατέχει περιδέριον εκ κο-
ραλλίων, τὸ ὅποιον θεωρεῖ ὡς τὸ πολυ-
τιμότερον τὼν κοσμημάτων της διά την
επομένην αἰτίαν.

Ὁ υἱὸς αὐτῆς και νῦν βασιλεὺς της
'Ιταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὅτε ἦτο
εἰσαετι παιδίον, μετέβη μετά τοῦ παιδα-
γωγοῦ του εινε Βενετιάν χάριν αναφυχῆς.

Έκει, εινε την προθήκην ἐνὸς έμπορικῶ
καταστήματος, παρετήρησε κάτι κοράλ-
λια τὰ ὅποια τῷ ἤρεσαν καθ' ὑπερβολήν.
Εἰσηλθεν εινε τὸ κατάστημα και ἡρώτησε
πόσον τιμῶνται. Εἰς την άπάντησιν δὲ
τοῦ έμποροῦ άνταπήνησε:

— Δὲν έχω ὅσα χρήματα μοῦ ζητεῖτε,
σήμερον όμως θ' αγοράσω ὀλίγα μόνον
κοράλλια, ὅσα δηλαδή δύναμαι με τὰ
χρήματά μου. Αλλά θὰ σὰς κάμω την

ἐξῆς πρότασιν. Θὰ σὰς παρακαλέσω να
φυλάξετε τὰ άλλα κοράλλια διά λογαρια-
σμόν μου, και ὁσάκις έξοικονομῶ ἱκανὸν
ποσόν, θὰ σὰς τὸ στέλλω και θὰ μοῦ
στέλλετε άνάλογα τοῦ ποσοῦ τούτου κο-
ράλλια.

Ὁ έμπορος ἐδέχθη την συμφωνίαν,
μόλις δὲ μετά δύο ἔτη ὁ βασιλόπαις κα-
τώρθωσε να συμπληρώσῃ τὸ περιδέριον
και να τὸ προσφέρῃ εινε την μητέρα του.
Η βασίλισσα Μαργαρίτα ἐπληροφορήθη
βραδυτέρον τὰς λεπτομερείας της άγο-
ρας ταύτης τοῦ υἱοῦ της και τότε τῷ
εἶπεν:

— Αὐτὸ τὸ περιδέριον εινε τὸ πολυ-
τιμότερον τὼν κοσμημάτων μου· θὰ τὸ
φορῶ πάντοτε διά να ένθυμοῦμαι την
άγάπην σου.

Θραυσθεῖσα Καρδία

ΕΚΚΡΕΜΑΣΘΗ ΔΙΑ ΝΑ ΣΤΕΓΝΩΣΗ

Εἰς την 'Αγγλίαν, η αυτοκτονία θεω-
ρεῖται έγκλημα, και ὅστις άποπειρῶται
ν' αυτοκτονήσῃ εἰσάγεται κατὰ τὸν νό-
μον εινε δίκην.

Αἱ ποιναί εινε άρκετὰ βαρεῖαι, και
τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τὼν δικαστῶν πρόσ-
τιμα εινε ἐνίοτε μεγάλα. Μίαν ἡμέραν,
δυστυχῆς τις νέος προσήχθη τοιουτοτρό-
πως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

— Συνελήφθητε ἐπ' αυτοφῶρῳ άποπει-
ρώμενος αυτοκτονίαν, τῷ λέγει ὁ πρόε-
δρος. Τί έχετε να εἰπῆτε πρὸς ὑπερά-
σπισίν σας;

Ὁ νεανίας ἐγείρεται και άπαντᾷ με
δειλὴν φωνήν:

— Έβρεχε, κύριε πρόεδρε... και
έκρεμασθήκα διά να στεγνώσω.

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Μητρική Στοργή

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ κ. Τ. κατέλυσε εινε κάποιον ξενοδο-
χείο. Ἀρρὸν έφαγε, έπινε και ἐκοιμήθη,
τὸ πρῶτ', ἐγειρόμενος, λέγει εινε τὸν ξε-
νοδόχον ότι... δὲν έχει πεντάρα.

— Ε! και γιατί δὲν μοῦ τώλεγες αὐτὸ
ὅταν ἤλθας χθές; τοῦ λέγει ὁ ξενοδόχος.

— Για να μὴ σοῦ ἔλθῃ πολὺ ξαφνικό!

Σημαιοφόρος Ἑλλήν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδασκάλισα πρὸς μαθητρίαν:

— Μετάρησε τὸ οὐδέτερον ἐπίθετον «κα-
σανόν» εινε γένος άρσενικόν.

— Μαθήτρια: — Ὁ... κασταγᾶς!

*Εστὴν ἀπὸ τὸ Παῖδ' της Ἀρχαίου.

Μεταξὺ ἀδελφῶν:

Ὁ Μπέμης: — Τί γλυκὸ μάς κάνει σή-
μερα η μαμμή;

Ὁ Κώστας: — Άγνοῶ.

Ὁ Μπέμης: — Εἶνε με κρέμα αὐτὸ τὸ
άγνοῶν;

*Εστὴν ἀπὸ τοῦ Βορῆα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

*Αθήναι, 38, ὁδὸς Ἑυριπίδου
τὴν 18ην Μαῖου 1910

ΒΛΕΠΕΤΕ τὴν ὥραν, τί καθαρὸν ποῦ
εἶνε τῶσα τὸ φύλον μας; οὔτε ένα στοιχείον
φθαρμένον, και αἱ εἰκόνας ζωηρόταται. Τὸ εὖγε
οφείλεται εινε τὸ φημισμένον τυπογραφείον
Ἀποστολοπούλου, ὅπου τῶρα τυπνεται και η
Διάπασις.

Δόκτωρ Κούκ, περιθώριον λέγεται τὸ κενόν
τὸ ὅποιον μένει τριγύρω εινε κάθε σελίδα βιβλίου
ἢ χειρογράφου. Εἰς τὸ τετράδιον τὼν Ἀσκή-
σεων—τὸ ὅποιον κάμνετε με ὅ,τι χαρτί θέλετε,
—πρέπει νάφινετε περισσότερον περιθώριον εινε
τὸ δεξιὸν μέρος της σελίδος, και ἐκεῖ, άπέναντι
ἐκείτης Ἀσκήσεως, να γράφετε την λύσιν της.

Μὲ κατεγῆτευσεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἀφρο-
πλαστε Σειρήν. Σ' εύχαριστῶ διά τὰς άόκνους
ἐνεργείας, —αἱ ὅποιαι δὲν εινε δυνατόν παρὰ
να σπεφθῶν ὑπὸ ἐπιτυχίας, —και δι' ἐκεῖνο τὸ
ῥαῖον ποῦ γράφεις ότι «Εἰσληγόμεναι δὲν
εἰμπορεῖ να εινε τελεῖως εὐτυχῆς, εἰν δὲν εινε
συνδρομητῆς της Διαπλάσεως».

Σεῦρετε ποῖος εἶνε ὁ μικρότερος συνδρομη-
τῆς μου; Ὁ Θεοδόσιος Ν. Φωκάς, ἡλικίας
μόνον 8... μηνῶν. Τὸν ἐνέγραψεν ἀπὸ τώρα
η μητέρα του, ἡ προσφιλὴς μου παλαιά συν-
δρομητρία, Καικίλλα Κουντούρη, η ὅποια τό-
σον ἔδρασεν ἄλλοτε εινε τὸν κύκλον μας.

Σελήνῃ Σιλβαί, αἱ παραγγελίαι σου ἐξε-
τελέσθησαν. Πὼς σοῦ ἐπέρασεν η ἰδέα ότι δὲν
θα σοῦ άπαντήσω; Πάντοτε άπαντῶ εινε τὰς
ἐπιστολάς τὼν φίλων μου και ὅταν δὲν τὸ ἐπι-
τρέπῃ ὁ γῶρος, τὰς αναφέρω. Έγὼ ὑπ' ὅψει
μου τὰς συστάσεις σου.

Μὰ δὲν τὰ εἶπαμεν, Νυκτολούδο; Τῶρα
ποῦ τὸ φυλλάδιον πωλεῖται δέκα λεπτά ὑπὸ
τοῦ Πρακτορείου—εἰς την Ἑλλάδα μόνον,—
και οἱ ἰδιοὶ μου Πράκτορες εἰμποροῦν να
έχουν αγοραστὰς με 10 λεπτά. Ὁ δὲ αγορα-
στῆς εἰμπορὸν νάφρῃ νάγοράζῃ τὸ φύλλον
ὅποτε θέλῃ· δὲν εινε ὅλη, ὑποχρεωμένος να-
γοράσῃ και προηγούμενα φύλλα. Ὑπο τοῦς
ὅρους αὐτοῦς, οἱ ὅποιοι εινε τῶσον εὐνοϊκοί,
εὐκολα θὰ εὐρῆς και σὺ αγοραστὰς.

Φωτοβόλε Ἡδὺς, σοῦ έστειλα ἐκ νέου τὸ
άπολεσθὲν φυλλάδιον. Δὲν εινε άνάγκη να εὐ-
ρίσκῃ κανεῖς ὅλας τὰς λύσεις· ὅσας εἰμπορεῖ.
Δὲν πειράζει αν εἰς την ἀρχὴν θὰ εινε ὀλίγοι.
Μὲ τὸν καιρὸν ὁ λύτης άποκτᾷ την πείραν
καί... τὸ βραβεῖον.

Λέσποινα Χ.—τί τὸ έκαμες αὐτὴν την φο-
ρὰν τὸ ψευδώνυμόν σου; — με πολὺν ένδια-
φέρον ανέγνωσα την ὥραν ἐπιστολήν σου.
Σ' εύχαριστῶ διά τὰς τῶσον καλὰς διαθεσεις
και σοῦ εὖγομαι να ἐκπληρωθῇ γρήγορα η
ἐπιθυμία σου. Δὲν άμφιβάλλω ότι θὰ ὑποστη-
ρίξης πολὺ τὸ περιοδικόν μας ὅταν εἰς ὅλους,
Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ, Μαργαμένῃ Φύσις.

Ἄλλως τε ποτέ δὲν άμφέβαλλα περὶ της εἰλι-
κρινείας και της σταθερότητος της άγάπης σου.
Θερμότατα συγχαρητήρια διά τοῦς εὐτυχεῖς
γάμους τοῦ ἀδελφοῦ σου. Καί στὰ δικά σου.

Κί' άλλες χαρές σήμερα. Η άγαπητή μου
φίλη Ἀνδρονίκη Γεωργαλῆ, ἀπὸ την Ἀλεξάν-
δρειαν, μοῦ αναγγέλλει τοῦς γάμους της μετά
τοῦ κ. Παναγιώτου Κασσιμάτη. Να ζήσουν
τρισευτυχισμένοι.

Εἰς την πατρίδα τοῦ Παυελήνριον Πόδον,
ἐνῶ, λέγει, ὅλοι ἐφοδῆθησαν τὸν κομήτην, την
ἀλλήν ἡμέραν, ἀποῦ παρήλθεν ὁ δῆθεν κίνδυ-
νος, προσέπαθε καθεῖς να πείσῃ τὸν ἄλλον
ὅτι αὐτός δὲν ἐφοδῆθη και δὲν ἐπίστευσε τίποτε,
—Ε, άγαπητέ μου, αὐτὸ ἐπάνω κάτω συνέθε
παντοῦ... Εἶνε τῶσον ἀνθρώπινον!

Σοῦ έστειλα τὸ Σῆμα, Σκλαβωμένε Μεσο-
λογίτη. Φίλησέ μου τ' ἀεὶ ἀφάκτα σου ποῦ με
τῶσον ένδιαφέρον με διαδίδουν. Εἰς ὅλην την

νῆσόν σας έχω μόνον τριάκοντα συνδρομητὰς.
ὅστε ὑπάρχει εὖδ' ἑάδρος διά τὸ ξεσπάθωμά
σου, τὸ ὅποιον περιμένω γενναίον.

Εὔγε εἰς τὸν έν Δημητράνην Σύλλογον
«Αὐγή». Ὡς τώρα ἐνέγραψε 34 συνδρομητὰς
και αγοραστὰς, και βέβαια, διά μίαν μικρὰν
πόλιν ποῦ έχει μόλις 3,000 κατοίκους, αὐτὸ
εἶνε θαῦμα ζήλου και δραστηριότητος. Εὖχα-
ριστῶ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου και ιδίᾳ τὸν
Ἑνθουσιώδη Ἑλληνα.

Λεοντόκαρδε Ἑλλην, η πρώτη ἐπιστολή σου
μοῦ ὑπερήρεσε και ἐλπίζω να έχω ἐντός ὀλίγου
και άλλην. Βεβαίως, μέγα δείγμα άγάπης εἶνε
τὸ ξεσπάθωμα και δὲν άμφιβάλλω ότι, ἀποῦ
με άγαπᾷς τῶσον, τὸ ἰδικόν σου θὰ εινε ἀπὸ
ταποτελεσματικώτερα.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὅποιας
ὅμως ὁ γῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νάπαντῶσω
ἐκτενῶς, μοῦ έστειλαν αὐτὴν την ἐβδομάδα
και οἱ ἐξῆς: Μαργαμένε Λουλουδάκι, Σειρήν
Ἰον, Ἀτική Νύξ, Παλαῖουσα Ἑλλάς, Πο-
θητή Κων/πολις και Ἑξόριστος Ἀττίς.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν και αὐτὴν την ἐβδο-
μάδα ὑπὲρ της προτάσεως τοῦ Ἑγγόνου
Ἀδοκράτορος. Ἀλλ' εὐγλωττώτερα τὰ λέ-
γονται τὰ δημοσιευόμενα ὁλονν Δελτία Εἰσφο-
ρῶν. Εἰλπίζω ότι ὁ ζῆλος δὲν θαποκοιμηθῇ,
και ότι ἐντός ὀλίγου ὅλοι οἱ συστημένοι άπο-
ροί μας θὰ ἔγγραφουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἑγκρίνονται: «Νυκτιές», «Μαχικῆς Στιγ-
μῆς», «Σκέψεις» της Μασκάτ. — Ἀραβικός
Μύθος τοῦ Αἰσώπου. — Δύσις Ἡλίου τοῦ
Μάρκου Ἀδρηλίου. — Ἐπίγραμμα της Κυ-
ματισσοῦς Θαλάσσης. — Τί θαυμάζω; της
Ἑξορίτου Ἀττίδος. — Παίγνια, Προβλή-
ματα και Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Πτερύγεσσι», «ὁ Σκο-
πὸς» (πλημμελῆς ἔκδοσις). — Σὲ μὴ μικρῇ
γαλανομάτῃ (κοινόν). — Τὰ ὑποδμήματα τοῦ
Βολταίρου. — «Ἡλιος και Φεγγάρι» (η ἐμ-
πνευσίς ὅχι τῶσον ἐπιτυχῆς· εἶνα ποιητῆς δὲν
πρέπει να κακομεταχειρίζεται τὸ ῥαῖον και
εὐεργετικὸν φεγγάρι, τὸ ὅποιον ἄλλως τε ποτέ
δὲν ἐκαυχῆθη ότι εἶνε ἀνώτερον τοῦ ἡλίου). —
«Ὁ μουσικός» (πολὺ λαϊκόν). — «Ὁ μενεξές»
(άτεχνον). — «Ὁ άπατηθεὶς Διάβολος» (σι-
γῇ λαυθαμένον). — Μία καλὴ μήτηρ (ἀνεπι-
τυχὴς η μετάφρασις). — Παίγνια και προβλή-
ματα διαφόρων.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἑγγόνου Ἀδοκράτορος· ἰδε
'Αλληλογραφίαν 24ου φύλλου].

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον ἐκ τοῦ Α' Δελτίου δρ. 0,65.
— Νέαι εἰσφοραί: Νυκτολούδο, δρ. 1,
Χρυσὴ Καρδιά λ. 30, Αἰκατερόνῃ Δ. Κόνδη
λ. 50, Κωνσ. Ι. Παυλίδης δρ. 1, Δεσπ.
Π. Ρομποτή δρ. 1, Πάντοτε Ἑμμελὸς δρ. 1,
Ἀτική Νύξ δρ. 1, Ε. Τ. Παπαμιχολίδου
λ. 10, Μαρίκα Ζάππα λ. 25, Ἡρώς τοῦ 21
λ. 10, Μασκάτ λ. 50, Ἀγκυρα της Σοτη-
ρίας δρ. 1, Παπαρούνα δρ. 1, Βυζαντινὸς
Ἀετός λ. 10, Ριζοσπάστης λ. 20, Γλυκοχά-
ραμ δρ. 1. — Τὸ ὅλον μέχρι της 18 Μαΐου,
δρ. 10,70. Ἐγγράφαί εινε τὸ προσεχές.

Νέας συστάσεις Ἀπορῶν μόνον μετά την
έγγραφὴν ὅλων τὼν ῥῃδ συστηθέντων ὁ δη-
μοσιεύσω. Ὡστε οἱ φίλοι μου ἄς μὴ λαμβά-
νουν τὸν κόπον να μοῦ συνιστοῦν ἀπὸ τώρα
ὅσοι δὲν μοῦ εὐσύνησιν ἐν τῷ μεταξῷ, ἄς ἐπα-
ναλάβουν τὰς συστάσεις των ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οἱδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται η άναρτοῦται, αν δὲν
συννοθεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιοῦστος φρ. 1. Τα ἔγκρινο-
μένα ἡ άναρτοῦμενα ἰσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου
1910. Ὁ ἀνασυννοθεῖται ἀπὸ α. άφκουν εἰς άρρεία,
και ὅσα ἀπὸ κ. εἰς ποῖταιται].

Νέα ψευδώνυμα: Ἑβροδόστρυχη, κ.
(; ;!) Χρυσόδοστρυχη, κ. (; ;!) Ἑλληνικός
Στόλος, α. (X. X.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μαργαμένῃ
Φύσις, κ. Ἡ Τρακατράκη, κ. Χεῖρ Βοη-
θείας κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οἱδὲμία πρότασις δημοσιεύεται, αν δὲν συννοθεῖ-
ται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς
πρότασις ἐκάστον φύλλον λεπτά 25. Διὰ τὰς ἐπὶ
πλεον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά η λεπτά. — Προτείνω
μόνον οἱ έχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διά τὸς τοῦτο,
πρὸς τοῦς έχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διά τὸ
έτος τοῦτο. Προτάσεις μὴ ὀνόματα, η μὴ ψευδώνυμα
κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός παρενθί-
σιος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν άναρτιδω-
σιν εἰσαίτι ο προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλ-
αζούν: η Μπαρονοκαπημένη Γαλαν-
λευκή (0) με Ἀνεμώνην τὼν Κορητικῶν Λει-
μῶνων, Φλάμπουρο της Λευθερίας, Λουλουδι
τοῦ Βράχου, Θραυσθεῖσαν Καρδίαν.

Ἡ Διάπασις ἀσπάζεται τοῦς φίλους
της: Ἡρώα τοῦ 21 (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν)
Ὀνειροπόλον της Δόξης (Ἑλλάς)· Ναυτοπαῖδα
τὼν Σπεσιῶν (χαῖρος ποῦ ἔγινες καλὰ· να
μοῦ γράψῃς τώρα και να μοῦ φιλῆσῃς τὰ δελ-
φάκια) Νίκον Ε. Κ. (έστειλα και εύχαριστῶ
ἐκ τὼν προτέρων)· Κάμεν (

νά βάζης καθαρά τὴν ὑπογραφήν σου.) Πα-
τριωτὴν τοῦ Ὁμήρου (ἐλήφθησαν, περιμένω.)
Πάντοτε Ἐμπρός (ὅχι δά! καὶ τότε δὲν σοὺ
ἀπῆντησα; γράφε μου σὺ κ' ἔννοια σου.) Καρ-
δίαν Ἑλληνίδος (ὅχι.) Κυκλαμὶν (εὐχαρι-
στῶ ποῦ μ', ἐνθυμίσαι πάντοτε· τὸ ποσὸν ποῦ
γράφεις ὅτι στέλλεις διὰ τοὺς ἀπόρους, δὲν
ὑπῆρχεν ἐντός τῆς ἐπιστολῆς σου.) Δίκαιον
Ἀριστείδην, Ἀθανάσιον Διάκον κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18
Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερι-
κοῦ μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὶν νὰ
γράφῃς τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
πωλεῖται ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ μας εἰς φακέ-
λους, ὧν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

250. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμον, γράμμα γαλλικόν
Καὶ πρόθεσιν ἐνόησα,
Κι' ὥραϊν ὥραν ποθητὴν
Ἀμέσως φανερώνω.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δυρε

251. Μεταγραμματισμός.

Εἴμ' ἓνα νησί μικρόν
Μέσα στὸν Ἀτλαντικόν,
Ὅπως ἔχω ἂν μάψῃς·
Καὶ νησί γίνονται ἄλλοι,
Ὅχι καὶ πολὺ μεγάλο,
Δάμδ' ἂν βάλῃς, Φι ἂν σδύσῃς.

*Εστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Καρυστινάκη

252. Τονόγραφος.

Ρῆμα κοινότατον νὰ ὀξυτονίσῃς,
Μοῦσαν ἀρχαίαν διὰ νάναστῇς.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

253. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+ ★ ★ ★ ★ ★ = Ρωμ. ἐπιστῆμων
+ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀγρίον ζῶον
+ + + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαία πόλις
+ + + + ★ ★ ★ ★ ★ = Πλανήτης
+ + + + ★ ★ ★ ★ ★ = Βασίλ. Ἑβραίων
+ + ★ ★ ★ ★ ★ = Μέταλλον
+ ★ ★ ★ ★ ★ = Καρπός

Τὴν Πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἐκ
τῆς βάσεως: πετρίων φιδίων, ποταμός, ζῶον,
φωνήν. Ἡ κάθετος εἶνε μέλος ζώου.

*Εστάλη ὑπὸ Γ. Ν. Γεωργιοπούλου

254. Ἐπιγραφή.

Τ Ι Η Η Α Ι Χ
Η Α Ε Γ Ι Α Υ
Σ Σ Ρ Η Σ Ν Τ
Ε Ε Γ Π Α Ι Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

*Εστάλη ὑπὸ Γεωργίου Σπ. Αἰβαδά

255. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Μυθολογικὸν ὄν — ἀρχ. πόλις — ἀντὺνυμ. +
Πόλις τῆς Ἑλλ. — ἀριθμητικὸν — φθόγγος +
Ἀμοιβὴ ἐργασίας — ζῶον ἄγριον — ζῶον

*Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ἐνδοξος νῆσος.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλόνων

256. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.

3. 3. 2. 3. 2. + — × = 7

Τὰ ἀνω σημεῖα, τὰ ὅποια εἰμποροῦν νὰλλά-
ξουν θέσιν, νὰ παρενθεθοῦν μετὰ τῶν ἀριθ-
μῶν οὕτως, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐξίσωσις
δίδουσα τὸν ἀριθμὸν 7.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰμαμονήμου

257. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, καὶ
οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουν μέγα νεφέλωμα ἢ
ἀστερισμόν:

1, Κατοικίδιον ζῶον· 2, Νῆσος τῆς Ἑλ-
λάδος· 3, Ἐπίθετον κοινόν· 4, Προφήτης.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

258. Ἐλλειπώδης.

ο - εαίω - ιω - ειω - ου - αίω - αουο

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνακρίοντος

259. Γρίφος.

τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε
τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε
τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε
τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε τρε

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

183. Ζῶος (ζῆ, ὄως). — 184. Πράσον-ρίζ-
σον. — 185. Κρέας-κρέας.

186. ΠΗΓΑΣΟΣ 187. ΠΙΝΔΑ-
ΛΡΥΓΡΟΣ ΡΟΣ (Ἰνδῆαι, νάρ-
δος, Δαναός, Ἀ-
ΔΡΙΑΔΗΝΗ θριανός, Ρύδος, ὅ-
Δ ΣΠΑΣΙΑ πιον, σπίνος.) —
ΔΗΜΗΤΡΑ 188. ΠΕΡΣΙΑ -
Ι Ο Κ Α Σ Τ Η Σ Τ Ρ Υ Μ Ω Ν Ν Ο Υ Β Ι Α (Πη-
Νεῖος, Ἐτος,
Ροῦθ, Σιβηρία, Ἰρῆς, Ἀναφ.). — 189.
Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ γείρα κίλει. — 190. Μῆ ἐ-
παῖρον ἐπὶ γένει (Μὲ ἐπ' ἐρ ου - ἐπὶ - γ' ἐν ι.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 209]

ΑΘΗΝΩΝ· Ἐλίξ Δ. Φίρμπου, Γ. Κλεώπας,
Μιλλουσα Νικήτορα Ἑλλάς, Γ. Μαρκόρης, Ν. Α.
Πίστης, Ὀδυσ. Βαρθῆς, Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου,
Ἐρίων Θεοδόπουλος, Εὐγενία Π. Σταματοπούλου,
Ἀργυρὸς Ἰωάν. Δ. Α. Σακελλαρίδης, Ἡλιοστάλακτη,
Ἀνδρομάχη Γ. Ναυπλιώτου, Κάμπ, Π. Λιγγερῆς,
Ι. Ζάρπας, Μ. Κυβέλλος, Γ. Σωτήρης, Κ. Χ. Ἀνα-
γνωστόπουλος, Α. Σάλλικας, Ι. Χ. Ἀναγνωστόπου-
λος, Κίμ. Αρ. Λαγάνας, Πίπια Βλάχου, Αρ. Ράμ-
μος, Γ. Κ. Κυριακός, Ε. Γ. Παπανικολάου, Σπυρ.
Α. Τσιτσάνης, Θ. Γ. Τυροφλάδης (22), Δ. Α. Θεο-
δωρόπουλος, Ἀργυραῖα Μ. Στρατοπούλου, Μαρίκα
Ζάππα, Αλ. Β. Σπυράκης, Ν. Δ. Μαρινόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Γ. Ι. Ἀσπεριδῆς, Κ. Σ. Ρηγό-
πουλος, Δ. Κανελόπουλος, Ν. Α. Δημητριάδης, Σαν-
θός Ἰππότης, Αθ. Μερμηρίδης, Γ. Ν. Γουδῆς, Εμ.
Δ. Τσιλίκης, Κ. Γ. Κυρίμης, Ελ. Κ. Μάρας, Ἐλὴν
Καλαμάκη, Ἀναστασία Α. Καλαμάκη, Ἀριάνη
Λεκού, Π. Βασαλός, Ι. Παπαγιάννης, Κ. Ελ. Πα-
παγιάννου, Γ. Γ. Χρυσόπουλος, Ν. Η. Βαϊνῆς,
Μιχ. Α. Χριστοδούλου, Κ. Θ. Σαργάνης (22-23),
Γ. Κ. Οἰκονόμου, Γ. Σ. Ἀντωνόπουλος, Θ. Ι. Δού-
νιας, Π. Ι. Παπαθανασόπουλος (22-23), Αθ. Π.
Μιχμηγιάς (22), Ἐπ. Κ. Σκιδρος (22), Ἀναγίας
Κ. Γεωργακόπουλος, Φλόρα Α. Μουσταίδη, Ἰάκωβ
Κ. Κουπασιδῆς, Ι. Δ. Γεωργαντοπούλου, Σίον. Π.
Γεωργιάδης, Δουκῆς Ε. Ἀντίκας, Ι. Β. Στάης, Ἡλ.
Γ. Νικολόπουλος, Ι. Η. Μασσέλος, Λαυρ. Αλ. Με-
λετόπουλος, Μάξιμος Πίπας, Ἰακ. Γ. Γκαλάφης,
Αθ. Κ. Ἡλιοπόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ· Γ. Γ. Πορτοῦλης, Χρ. Α. Στασι-
νόπουλος, Ἰουλίττα Α. Παπαροπούλου, Ν. Θ. Λιγας.
ΑΓΟΥΛΙΝΙΤΣΗΣ· Ἀθηνᾶ Π. Πούλλου.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ· Μηνὴ. Πηλός, Αρ. Χρ. Μιγας.
ἌΡΤΗΣ· Δημ. Ι. Κασσις.
ΒΟΛΟΥ· Τατιά Ἰωάν. Παν. Παρλαμάνου.
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ· Ν. Α. Ἀδαμάντιος, Κ. Α. Ἀδαμάντιος,
Ἀνδρ. Κ. Ἀδαμάντιος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ· Αθ. Η. Κουσουμπίλης, Γ. Ι.
Οικονομίδης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ· Ν. Α. Χωραφάς, Ἰων. Γ. Γιαννάκης.
ΚΑΛΑΜΙΝ· Αρ. Θ. Κουσαμπιτόπουλος.
ΔΑΜΙΑΣ· Χρ. Αλ. Χριστοφύλου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ· Κ. Ζ. Μιχαήλ, Γ. Α. Κακα-
ριάννης, Γ. Α. Λαζάνης, Τάκης Κλείτσας Παπα-
στούδης.
ΔΑΪΡΙΟΥ· Δημ. Αχ. Σούλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Κλεομ. Γ. Κοτοπούλης, Κ. Α.
Χριστοπούλου, Κ. Η. Βραχνός.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ· Γ. Η. Ἀράκας.
ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ· Ι. Παπανικολάου,
Ἐλὴν Καρδῆ.
ΠΑΤΡΩΝ· Αναστ. Α. Δροῦλιας, Αλ. Α. Φακῆς
(22, 23), Φιλόμοστος Νάνιος (22), Ελευθ. Α. Χαρε-
λάκης (22, 23), Στυλ. Ι. Παπαφιλάδης, Αναστ.
Α. Ἀθανασίου, Δημοσθ. Ν. Σαργῆς.
ΠΟΡΟΥ· Εὐαγ. Θ. Σακαντάνης.
ΠΥΡΓΟΥ· Μαρία Η. Βαζιλειδῆ, Μιχ. Μ. Μα-
νουσάκης.
ΣΥΡΟΥ· Γ. Ν. Παρδικάκης, Α. Α. Καραουλά-
νης, Ν. Θ. Γεωργιάδης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Μαρία Κουκούρη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Ν. Ηρ. Παπαϊωάννου.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Ι. Φ. Μπαρβάς, Γε. Γ.
Σαργῆς, Σωκρ. Μιχαήλδης (22), Γ. Μούτσος, Κο-
σμάς Η. Πρίντας, Ἐλὴν Μαυροπούδη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Δ. Σ. Σαλαμάνγκας, Ἀρετὴ Αθ.
Ἀρσεντά.
ΚΑΪΡΟΥ· Μιχ. Μορφου.
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΪΙΑΤ Ἰνστιτούθ. Ἀποστολίδου,
ΚΥΔΩΝΙΩΝ· Μιχαήλδης Ἰτία (22-23), Βάσω
Ν. Πιερῆ (18).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Μιχ. Μιχαήλ-
δης, Σπύρος Α. Μετ. Κ. Ι. Ναυπλιώτης, Ἰωάν. Ιακ.
Ναυπλιώτης, Κ. Μ. Φαλίδας.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ· Κλεάρχος Κ. Αυσιότης (21).
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ· Θεοδ. Κυριακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας)· Ὀλγα Κιτατοῦκη.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Φιλελεύθερον Πνεῦμα, Α. Χαντα-
ρίδης, Γ. Βαλαφῆς.
ΣΑΜΟΥ· Εὐμ. Α. Καίπας.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ· Θ. Χατζηνεσταθίου,
ΧΑΣΚΟΒΟΥ· Σμαράγδα Μήτσουλου, Μαρία Δ.
Χατζηνεσταθίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθη-
σαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκκληρώθησαν κατὰ σειρὰν
οἱ ἐξῆς πιντε· Ε. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ μαθητῆς
γ' τάξεως Γυμνασίου ὁδὸς Λεωνίδου 38 ἐν Ἀθήναις,
Κ. Μ. ΦΑΛΙΔΑΣ ἐν Πάρᾳ Κωνσταντινουπόλεως,
ΤΑΪΙΑ ΓΚΙΟΚΑ ἐν Βολῷ, ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑ-
ΓΙΑΝΝΗΣ μαθητῆς Γυμνασίου ὁδὸς Πραξιτέλους
204 ἐν Πειραιῇ, ΕΥΓΕΝΙΑ Π. ΣΤΑΜΑΤΟ-
ΠΟΥΛΟΥ ὁδὸς Μαυρομυλῆ 26 ἐν Ἀθήναις· καὶ
ὁ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἑξ ἡμέρας, οἱ δὲ ἄλλοι τίς-
σας διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστης.

Πλεονέκουν λεπτὰ 60 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.
Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνω δεκαλεπτοὺς τὴν λύσιν δὲν
ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πενταλεπτοὺς ἀντὶ
δεκαλεπτοῦ. (Γραμματόσημον 10 παρὰς ἰσοδυναμεῖ μὲν
5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματό-
σημον 20 παρὰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επιθυμῶ νὰ μάθω ὀνοματεπώνυμον Ἀφρο-
κρίνου καὶ Παπαρούνας· Ἀναμνένω τα-
χέως κάρτας σας. Διεύθυνσις: Δνίδα Δ. Α.
Χ. Ἐφην. α' Ἡλίου, Σῦρον. (Γ', 91)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΛΛΗΝ.

Ἐν Δημητσάνῃ.

Ετος πρῶτον. — Γεομνένων ἀρχαιρεσιδῶν
ἐξελέγησαν: Πρόεδρος καὶ Ταμίς:
Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν, Ἀντιπρόεδμοι:
Κορυθαίολος Ἐκτωρ, Τρομοσβῶνον Ἀστέρι,
Γραμματεῖς: Προμηθεὺς Δεσμώτης, Σύμ-
βουλοι: Μέλλων Βοναπόρης, Ζηλωτὴς τῆς
Δόξης, Ἐμπνευσμένος Καλλιτέχνης. — Ζη-
τοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταγῶθεν. Συνδρομὴ
μηνιαία 50 λεπτά. Διεύθυνσις: Χαρίλαον
Γ. Σακελλαριδῆν, Poste - restante, Δη-
μητσάναν. (Γ', 92)

Ἀντάλλασσω εἰκονογραφημένα δελτά-
ρια πανταγῶθεν. Διεύθυνσις:
Joachim B. Comynopoulos, Makri
Keyu, Constantinople. (Γ', 93)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΔΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὁρονοίας

Ὁδὸς Δωδρου 8α

Ὁραὶ ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5